MUSTUL CARE FIERBE LA INFINIT!...

Fotbalul a devenit asemenea mustului care fierbe la infinit fără să se transforme în vin. De ani de zile, și mai cu seamă în ultimul an, fotbalul a fost întors pe toate fețele, cernut prin toate sitele, dar nici vorbă de limpezirea problemelor lui vitale.

După fiecare comportare slabă a echipei naționale apar noi idei de reformă care, aproape toate, vizează aspecte diverse ale aceleași eterne chestiuni. Ce facem cu echipa națională? In aceeași situație ne aflăm și acum, după meciul cu Olanda, cînd apropiata participare la preliminariile campionatului mondial de fotbal — 1970 a echipei României a început să îngrijoreze. Zilele acestea au fost date niște sugestii uluitoare. Prima, echipa României de fotbal să renunțe la participarea în preliminariile campionatului mondial (grupa cu Portugalia, Elveția și Grecia) sau, dacă participă, selecționabilii să fie scoși din echipele lor de club, întruniți într-o formație care să-și facă un program de sine stătător în afara campionatului divizionar.

In mustul fotbalului a mai fost aruncat un ferment. Și încă ce ferment! Capabil să strice și ce a mai rămas dintr-un sport atît de chinuit și înainte de eșecul de la Zürich, dar mai ales de cînd la 25 mai 1967 Elveția a învins cu 7—1 echipa noastră națională. Nu știm ce sursă au avut aceste propuneri, respinse de altfel de o ședință a antrenorilor. Numai simpla lor enunțare te îngheață. Oportunism, artificialitate, nesportivitate. Dacă cineva s-ar gîndi cumva să oficializeze asemenea propuneri n-ar putea s-o facă din convingere, ci numai înșelat de anumite interese din jurul fotbalului care ar ținti un adăpost de răspundere pentru tot ceea ce s-a petrecut în fotbal pînă acum sau se va întîmpla în viitor. Este adevărat că asemenea dezertări de la datoria și necesitatea de a participa la mari competiții internaționale s-au mai petrecut în fotbalul nostru. Acum 8 ani echipa națională nu s-a prezentat la meciul cu Italia, tot în preliminariile unui campionat mondial, acela din Chile — 1962. În acea perioadă a fost retrasă din Cupa campionilor europeni și echipa Steaua, compioană și în acea vreme. N-am fi dorit să mai reamintim vreodată despre aceste forfait-uri care n-au făcut deloc cinste mișcării noastre sportive, însă am fost obligați la aceasta pentru ca cei care hotărăsc să poată s-o facă în cunoștință de cauză.

În aceeași ordine de idei, a pledoariei pentru jocuri internaționale mai numeroase, interțări și intercluburi, trebuie spus că cei 12 jucători folosiți în meciul cu Olanda sînt capabili în mod sigur de o evoluție superioară aceleia de neînțeles pe care au avut-o la 5 iunie. Citind declarațiile jucătorilor din pagina alăturată și ale antrenorului Em. Vogl din comisia de selecție, ajungem la convingerea că pregătirea acestui meci nu a fost corespunzătoare, că vinovați de comportarea și rezultatul nefavorabil sînt în egală măsură jucătorii și antrenorii. Jucătorii sînt împotriva pregătirii îndelungate, în același timp mulți din ei nu sînt capabili să respecte în altfel de condiții o conduită sportivă absolut necesară. Intervine un cerc vicios, greu rezolvabil.

Adevărul gol-goluț este acela că în ultimul an s-a trîmbițat mult despre fotbal, dar realizările s-au dovedit minime. După „Zürich" a fost o mare dezbatere în presă pentru găsirea celor mai nimerite căi de scoatere din impas a acestui sport atît de iubit și în țara noastră. Revista „Fotbal" a tratat pe larg, cu exprimarea celor mai diferite opinii, aspectele cele mai diverse și profunde ale fotbalului și a contribuit împreună cu alte surse competente la stabilirea unor principii de bază pentru o reformă cu garanții de succes în fotbalul nostru. Multe din aceste idei și-au găsit loc într-un plan de măsuri al F.R.F, plan care a fost elaborat la sfîrșitul anului trecut. Din păcate, majoritatea prevederilor acestui plan de măsuri nu au fost încă aplicate Ele se mai discută și acum, sînt amînate la infinit în funcție de absorbția preocupărilor pentru echipa națională. Poate că este explicabilă și această stare de fapt de îndată ce acei care conduc fotbalul și antrenorii nu se tem de critică pentru că nu reușesc să construiască un edificiu solid fotbalului nostru, ci de torentul de nemulțumiri pentru comportările și rezultatele echipei naționale. Și iată, eșecurile se duc, fie că se uită sau nu, în timp ce temelia fotbalului rămîne șubredă. Nu trebuie să fii specialist pentru a observa, fie pe stadion, cînd avem prilejul, fie la televizor, cel mai adesea, că procedeele tehnice, mișcarea în teren, concepția de joc, posibilitățile fizice ale jucătorilor străini sînt mereu în creștere, în opoziție cu regresul pe care-l dovedesc fotbaliștii noștri. Este adevărat că fotbalul n-a avut o bună organizare nici pînă în ultimul an, dar meciul cu Olanda ne-a arătat că de la eșecul de la Zürich încoace am stricat și bruma de fotbal pe care l-am avut, de îndată ce capacitatea de joc a celor mai buni fotbaliști români nu mai poate fi exprimată nici măcar pe teren propriu în întîlnirile internaționale. În ultimul an mai mult s-a discutat și s-au scris rapoarte în loc să fie puse în practică reformele atît de necesare.

Cînd se va lua, în sfîrșit, taurul de coarne?

Cînd antrenorii noștri vor recunoaște că au de învățat de la marii antrenori străini și vor accepta să-i invităm. Zilele acestea ei au respins din nou propunerea de a se apela la antrenori de peste hotare, dar noi constatăm la televizor că fotbalul marilor echipe de pe continent nu mai seamănă aproape de loc cu fotbalul nostru. Iată ce trebuie rezolvat cît mai repede.

Mustul fotbalului continuă să fiarbă fără încetare și nimeni nu-l limpezește. Făcătorul de minuni va fi acela care va reuși să obțină pentru fotbal mijloace organizatorice și financiare, în măsură să dea posibilitatea creșterii de jucători valoroși și va crea condiții și obligații în același timp pentru ca antrenorii noștri să învețe cum să modernizeze tehnica și tactica fotbaliștilor noștri, adică ceea ce nu reușesc de ani de zile, în pofida contactului des pe care-l au cu școli reputate de fotbal din lume.

Aurel C. NEAGU

CUVÎNTUL LUI EMERIC VOGL

Despre partida cu Olanda am stat de vorbă și cu antrenorul emerit E. VOGL, coordonatorul comisiei de selecție.

Prima întrebare:

— Cum vă explicați comportarea sub așteptări a echipei noastre?

—*Cauzele nu pot fi despărțite de cele ale însuși fotbalului nostru. Dintre ele, amintesc doar două. În primul rînd faptul* că pregătirea generală a jucătorilor este, din toate punctele de vedere, sub nivelul cerințelor jocului practicat la ora actuală pe plan internațional. *În această privință este suficient să comparăm, ca mod de desfășurare, meciurile din campionatul nostru cu cele mai importante, văzute pe micul ecran. Diferența apare mai ales atunci cînd este vorba de angajamentul la efort, de a face față* duritățiî *jocului și marcajului strict, de starea psihică în raport cu miza meciului și de maniera de arbitraj. În al doilea rînd, în reluul campionatului* majoritatea *echipelor* noastre fruntașe, *care dau de obicei jucători reprezentativei,* nu au reușit să aibă o formă constant bună. *Or, aceste două fapte sînt, în fond, tocmai criteriile de selecție,* valoarea în general și forma *la un moment dat.*

— Au fost însă jucători care au jucat chiar sub nivelul lor obișnuit...

— *Într-adevăr. Comportarea în general a echipei și în special a unor jucători m-a surprins și pe mine.* Nu aș putea spune că toți jucătorii la un loc și fiecare în parte nu s-ar fi încadrat în programul obișnuit de pregătire. *Dar nici* n-aș putea spune că am văzut din partea lor o preocupare mai deosebită pentru a-și mobiliza toate forțele *în vederea reușitei acestui meci. Sînt convins — pe de altă parte — că fiecare jucător a dorit totuși să joace bine. Dacă n-au reușit, după mine* explicația stă în unele cauze individuale: *timiditatea exagerată la unii, nervozitatea și neadaptarea la maniera forte de joc a adversarului la alții etc.* Toate la un loc au creat pînă la urmă în echipă o stare generală cu totul neprielnică, *așa cum s-a mai întîmplat, de altfel, și în alte cazuri dintr-un trecut mai apropiat sau mai îndepărtat. Unii jucători își motivează slaba comportare pur și simplu prin teama pe care o au de spectatori, de comentariile presei etc.*

— Nu credeți că și durata pregătirii în comun influențează în rău comportarea, randamentul jucătorilor?

— *Personal sînt contra acestei metode pentru că îi scoate pe jucători din mediul obișnuit și le schimbă în mod dăunător stereotipul, începînd cu alimentația și terminînd cu regimul de viață.* O găsesc însă necesară numai în perioada pregătitoare sau înaintea unor acțiuni speciale, *cu condiția să se satisfacă toate cerințele pregătirii sportive și de trai.*

De obicei, la noi pregătirea comună este folosită de cluburi pentru prevenirea unor abateri de la regimul de viață sportivă înaintea jocurilor. *La viitoarele echipelor naționale această pregătire este inevitabilă, pentru că lotul cuprinde și jucători din țară care nu pot veni direct la meci.* Durata pregătirii lotului a fost redusă însă la minimum necesar. *Totuși, deoarece echipele de club folosesc această metodă la fiecare meci de campionat, totul duce la faptul de netăgăduit că* jucătorii sînt scoși, practic, timp îndelungat din viața lor normală *și astfel devine aproape de neînlăturat* o estompare a resurselor lor morale și de voință, a bunei lor dispoziții de joc.

În legătură cu aceasta țin să remarc că federația nu are un centru propriu, utilat cu cele necesare, menite să asigure o activitate corespunzătoare de pregătire specifică *pentru meci și că în această direcție* nici cluburile nu stau prea bine. *În astfel de condițiuni,* ar fi recomandabilă reducerea numărului de pregătiri în comun la cluburi și folosirea lor numai în cazuri absolut justificate.

— Considerați că atmosfera din jurul lotului este prielnică sau nu unei munci eficiente?

— *Atmosfera nu numai din jurul echipei naționale, ci și din jurul activității fotbalistice în general nu creează condiții prielnice desfășurării unei munci mai corespunzătoare de îmbunătățire calitativă. În asemenea împrejurări aș putea spune că* neîncrederea dintre factorii principali ai activității *(jucători, antrenori, conducători, presă, spectatori)* nu poate avea efecte bune și, în orice caz, împiedică o colaborare sinceră pentru o îmbunătățire mai importantă a fotbalului. Or, *cu regret trebuie să recunoaștem, la ora actuală fotbalul nostru este bolnav și are nevoie de o perioadă de însănătoșire.* Această însănătoșire însă, nu poate fi înfăptuită prin „pasarea" între factorii menționați a responsabilității pentru această stare de lucruri. *Să recunoaștem cinstit cu toții sîntem vinovați* și să fim convinși că redresarea nu poate fi înfăptuită decît printr-o colaborare strînsă, sinceră, fără rezerve *și în primul rînd între cei care conduc (federație, cluburi, antrenori), dovedind multă perseverență și, mai ales, răbdare. Trebuie să înțelegem* că fotbalul nostru nu se poate situa la nivelul dorit prin minuni, ci prin muncă cinstită, susținută. *Problemele sînt, într-adevăr, mari și multiple, atît de conducere cît și de instruire, dar nu sînt de nerezolvat.*

(Sublinierile din text aparțin redacției).

Opiniile cititorilor

● „Am vizionat și eu meciul România — Olanda rămînînd pur și simplu consternat de calitatea proastă a fotbalului practicat de jucătorii noștri... Ceea ce mi se pare de neînțeles este faptul că „specialiștii" noștri n-au reușit să se oprească încă la o idee tactică de joc. Numai cu agitația de pe marginea terenului nu se poate face mare lucru...". (CONSTANTIN FLOREA — Șos. Olteniței 75—77 — București).

● „Se știe foarte bine că fără o apărare sigură, orice echipă joacă prost. În meciul cu Olanda apărarea a făcut multe gafe, care, spre norocul nostru, nu au dus la înscrierea golurilor. A fost însă, de nenumărate ori depășită... De ce nu sînt chemați la lot, sau dacă există în lot, de ce nu joacă Dan Coe, Dumitru Nicolae?... (ȘTEFAN I. MATEI, str. N. Șerban nr. 22 București).

● „...De ce nu se aduce, oare, o dată un antrenor străin? La lot, mi se pare că există simpatii pentru unii jucători și multă, multă nesinceritate... Apoi, într-un timp relativ scurt prin națională s-au perindat o mulțime de jucători. Este oare recomandabil?..." (DUMITRU TIRON, bl. C 15, ap. 53 Țiglina II — Galați).

● „...Sînt un spectator ca toți spectatorii. Simplu, modest, loial. Plîng după insuccesele echipei noastre naționale. Atît eu, cît și ceilalți iubitori ai fotbalului sîntem deziluzionați de modul cum se joacă... În ceea ce mă privește nu sînt de acord nici cu modul cum „încurajează" bucureștenii echipa..." (DUMITRU STOLERU, str. Mihai Viteazu nr. 1, Suceava).

● „...Unii jucători, după un singur meci bun la echipele lor de club, sînt chemați imediat la lot. Se exagerează în această privință"... (A. VIRLAN, com. Călinești, județul Argeș).

● „...Mă întreb cît timp se va mai tărăgăna trecerea la măsuri concrete care să schimbe radical activitatea și organizarea fotbalului nostru? Cum a fost pregătită, oare, echipa națională înainte de acest meci, ce rol a avut antrenorul Angelo Niculescu și ce îmbunătățiri a adus selecționatei? De ce aceiași jucători la cluburile lor se comportă bine, iar în națională lamentabil, nici măcar la nivelul de la cluburi? Cred că și antrenorii sînt de vină". (DAN ȘOROP, str. 30 Decembrie — Lugoj).

● „Oricît aș fi eu de clujean și de simpatizant al jucătorilor de la „U", consider că Ion Pîrcălab nu va trebui să lipsească din națională pentru că, după cum s-a observat în meciul cu Olanda, echipa noastră pur și simplu n-a avut extreme (LIVIU BUCIU, miner I.C.H. Paltinu — Cîmpina).

● „...Rămînem la părerea că un antrenor străin ar face mult mai mult decît a reușit Angelo Niculescu..." (S. GAVRILA, N. GAȘPAR, I. VALERIU, N. MARIAN și N. ALEXIU — Timișoara).

fără fîmaș

TRICOUL ACELA...

Există un tricou pe care îl visează cu ochii deschiși orice sportiv ca o supremă împlinire: tricoul național. Unii reușesc să-l îmbrace, alții continuă să viseze și să tînjească după el. Unii luptă zmeiește pentru el, pentru simbolul și gloria lui, alții, blazați, sătui de aplauze și din tribune și din coloanele presei, mult ocrotitoare, își închipuie că poartă nouăzeci de minute un bluzon mai deosebit. Dar tricoul acela, brăzdat pe piept de un tricolor, are cu totul alte semnificații.

În adolescență și chiar acum, la vîrsta mai mult a cenușii de cozi de cireșe — deci a lucidității — decît a coniacului și a altor spirtoase — deci a năclăielii — credeam și cred în continuare că cel care îl poartă trebuie să fie neapărat la înălțimea simbolului său măreț, să fie adică, în permanență, un erou.

Da, cuvîntul nu trebuie să sperie și să vă poarte cu gîndul peste secole, spre ciclul legendelor troiene. Căci și fotbalul, nu numai istoria, a avut în falul lui niște eroi.

Vi-l reamintiți în națională pe Vîntilă? Dar pe David, poreclit la Milano „Il Dio"? Dar pe Sfera cum „mușca" din gazon? Și Bindea și Vogi și Fakirul din neuitata Balcaniadă? Ce mi-a fost războiul Troiei pe lîngă această epocală Balcaniadă din orașul lui Bucur? Iar mai tîrziu Zavoda, Apolzan, Ozon, Voinescu, ce au fost oare decît niște veritabili eroi ai balonului? Iașin nu este un erou al Uniunii Sovietice? Dar pleșuvul Sir Bobby Charlton? Dar Djalci și Fazlaghici? Și chiar micuțul Nobby Stiles, acest minuscul Richard Inimă de leu, ce e el oare decît un erou al Albionului? Veți replica: bine, însă aceștia sînt niște excepții, niște mari talente, și vă voi răspunde: se poate! Dar nici un tricou de națională nu e o cămașă de 37 de lei cu mîneci scurte și guler „rabatu". Într-un astfel de tricou n-are ce căuta deci o făptură confecționată ad-hoc din pește sau zegras. Acest tricou, chiar dacă nu ai în tine voinicia și vocația eroilor antici, te obligă să lupți pînă la extenuare pentru culorile lui. Să lupți măcar, chiar dacă nu te ajută nici armele, nici mintea, nici talentul.

Și în meciul cu Olanda, spre rușinea reprezentanților noștri, n-am văzut pe teren nici măcar niște imitații de eroi, ci niște simple tricouri oarecare...

A fost lamentabil pentru reprezentanții unei naționale.

Antrenori...

...voi ar trebui să fiți umbra jucătorilor pe teren. Sîngele și sufletul lor. Dar unde sînteți voi în realitate? Vă caut de atîta timp și vă găsesc pe aceeași bancă de la marginea terenului, vociferînd după tipic.

Nu e suficient.

Unde este amprenta voastră, învățătura voastră, știința voastră, experiența voastră? De atîția ani vă canoniți — se zice — dar văd că se zice numai pe hîrtie, să ridicați nivelul fotbalului nostru. O fi greu? Credem. Fotbalul nostru, de ce am tot ascunde-o, n-are personalitate, n-are stil, n-are eleganță. Ba chiar uneori, iertați-ne, aduce la înghesuială a rugbi. Ce păziți voi? Cînd nu reușești ceva de atîția ani și tot bați pasul pe loc, îți iei frumușel pălăria, valiza și fiul și cedezi locul altuia mai îndrăzneț. Să se compromită și el sau să reușească el unde tu nu faci mare scofală!

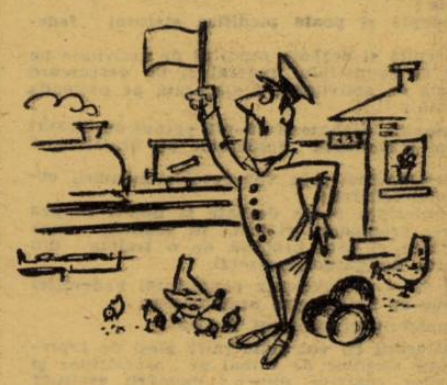

Știu, veți replica: lipsa organizării temeinice a cluburilor. Dar de ce n-o cereți cu insistență și vă fofilați după cîte un rezultat bunișor, vă scuzați după un altul penibil; și uite așa trec anișorii!

Ce facem? Avem și noi nevoie de un Mitici. Unde îl găsim? Fotbalul, ca întreaga viață, merge înainte (priviți performanțele fotbalului iugoslav).

Și voi, antrenorii, stați cu o mînă pe frînă și cu alta pe un steguleț. Cantonieri. Mai trece un tren sau un mărfar, mai ridici stegulețul și îți mai așezi bumbii de la uniformă. Comozi șefi de canton!

Ei, nu! Avem nevoie de antrenori care să aducă noutatea și revirimentul atît de mult așteptat în fotbalul nostru.

Ioan Radulescu